

NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI

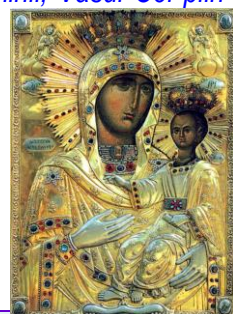
- *Despre grijile vieții, Duminica a 3-a după Rusalii -*

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne facem griji pentru multe, să nu ne pierdem speranța, să ne facem doar datoria și la datoria noastră va adăuga Dumnezeu ceea ce El are de adăugat, deoarece suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu (1 Corinteni 3, 9). Să facem noi ce trebuie să facem din partea noastră și atunci nu ne vom îngrijora, căci Dumnezeu în mod sigur va face partea Lui, „căci Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate acestea” (Matei 6, 32). Îndemnul este de a conlucra cu Dumnezeu, deci nu trebuie să trăim în panică, în alertă sau în deznădejde. Munca este unul din principiile fundamentale ale învățurii Mântuitorului. Cum s-ar contrazice El acum? În înțelepciunea poporului nostru există o vorbă: „Adună bani albi pentru zile negre”. Ei se pot aduna prin muncă și ne spune Mântuitorul: „Vrednic este lucrătorul de plata sa” (Luca 10, 7). O repetă și Sfântul Apostol Pavel: „Cine nu vrea să lucreze, să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3, 10). În Învățătura celor 12 Apostoli se spune: „Dacă cel ce vine la voi este un drumeț, ajutați-l cât puteți, dar să nu rămână la voi decât două sau trei zile, dacă e nevoie. Dacă vrea să se stabilească la voi ca meseriaș, să lucreze și să rămână, dar dacă nu are o meserie, socotiți-vă după priceperea voastră, ca să nu trăiască cu voi împreună un creștin trândav”. Dumnezeu a avut în vedere ca fiecare vietate, plantă, pasăre, animal sălbatic sau domestic și omul să trăiască după o rânduială a lor. Precum i-a rânduit fiecăruia. Florile, copacii, iarba își iau hrana din pământ, păsările trebuie să caute, animalele sălbatice trebuie să vâneze, cele domestice să primească de la om, iar omul să muncească. „Cu osteneală să te hrănești din pământ în toate zilele vieții tale” (Facere 3, 17). Tot cel ce trăiește după rânduiala lui Dumnezeu nu moare de foame. Iar omului i s-a prescris rânduiala de a trăi prin muncă. Nici un om nu moare dacă respectă rânduiala. În natură există hrană, dar omul trebuie s-o caute, s-o pregătească, s-o scoată din pământ. Sfânta Scriptură îndeamnă la un echilibru între rugăciune și muncă. Niciodată una fără cealaltă. E drept și e bine să sacrificăm din noi înșine pentru alții, dar nu pentru a ne face viața mai comodă, plătind cu viitorul nostru. Cuvântul Evangheliei este ca o lecție importantă împotriva lăcomiei, care trage la pământ ființa menită să zboare la ceruri. Din pofta egoistă de avere ignorăm interesele spirituale, din interese exclusiv pământești. Asta ne duce la egoism și atunci în inima noastră nu mai este loc pentru nimeni. Vom fi departe de Dumnezeu și de slujirea aproapelui. Trebuie să golim locul pentru slujirea păcătoasă, „ca toate celelalte să ni se adauge”. Adăugarea celor de folos de la Dumnezeu nu vine de la sine. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă lucrare, întrajutorare, milostenie, iubire, milă. Ea se așază în locul de unde am scos egoismul. Sfântul Clement Romanul spune: „Ziua și noaptea să vă luptați pentru binele fraților. Fiți gata pentru tot lucrul bun”. A ne preocupa și „de celelalte” nu este interzis, dar întotdeauna „să fim nu numai auzitori, ci și împlinitori ai cuvântului” (Iacov 1, 22). Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca, începând cu anul 2019, Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la Mănăstirea Neamț să fie sărbătorită și cinstită în fiecare an, în ziua de 9 iulie. Icoana „Hodighitria”, care se traduce Îndrumătoarea, este considerată cea mai frumoasă icoană bizantină din câte s-au păstrat și din câte se cunosc. Încărcătura duhovnicească deosebită a acestei icoane vine și din rugăciunile cu care au înconjurat-o, de-a lungul celor șase secole de când se află în patrimoniul Mănăstirii Neamț, mii de călugări, mulți dintre ei deveniți sfinți. Ea datează din anul 665, a fost pictată în Lida și dăruită domnitorului Alexandru cel Bun de Împăratul Bizanțului, Ioan al VIII-lea Paleologul. În timpul unei invazii a Imperiului Otoman, în anul 1821, icoana a fost ascunsă, împreună cu unele icoane ale mănăstirii, în Muntele Rusu, la șase kilometri depărtare de Mănăstirea Neamț, iar la 28 octombrie 1822 a fost adusă înapoi. Monahii care o aduceau au fost întâmpinați de stareț și obște la un kilometru de mănăstire, unde se află o biserică și un vechi „cerdac”, iar acolo s-a ridicat o cruce de marmură pe care s-a scris istoria ducerii și aducerii icoanei din Muntele Rusu. Pe această cruce este gravată următoarea istorisire: „Această cruce s-a ridicat spre semnul și aducere aminte a anului 1821, când venind turcii în Țara Românească, asupra noastră și multe răutăți făcând bisericii și creștinilor, fiecare se mântuia cum putea. Deci, în acest timp la această sfântă mănăstire stărețind sfinția sa părintele Ilarie, ne-a poruncit nouă, monahilor, de am adus sfânta icoană a Maicii Domnului din biserică mare a mănăstirii spre muntele Rusu și am ascuns-o într-un deal, în pădure, împreună cu alte icoane și documente, la anul 1821, luna iunie, ziua 3”. În secolul 19, în vremea starețului Neonil, a fost confecționată o valoroasă ferecătură din argint cu pietre prețioase. Icoana a devenit un simbol al bătrânei chinovii și se bucură astăzi de mare cinstire, așa cum s-a bucurat și în veacurile trecute. Icoana de la Mănăstirea Neamț este parte integrantă a istoriei și frumuseții acestei cetăți voievodale, ca odor de mare preț, pe care îl păstrează cu sfințenie. Acesta este marele dar al Mănăstirii Neamț, adus prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

„Bucură-te, Rază a înțelepciunii Soarelui Hristos, Turn nebirit al creștinilor, Cetatea Cea cerească a Luminii, Vasul Cel plin de mirul laudelor îngerești, bucură-te, Maică a Domnului, Ceea Ce reversi daruri de minuni celor ce cu inimă smerită cad înaintea sfintei Tale icoane, cerând alinarea suferințelor și mare milă. Nu ne uita și pe noi, cei ce, măcar că nu știm a-ți aduce cuvânt vrednic de laudă, nădăjduim la acoperământul milostivirii Tale”. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce să facem când suntem necăjiți de cuvintele nelalocul lor sau de faptele lipsite de cuviință ale altora?

Răspuns: Să înțelegi și să primești că preocuparea ta de purtarea celorlalți și, mai mult, necăjirea ta provenită din aceasta vădesc ranchiuna sau cel puțin superficialitatea ta, pentru că nu poți să cunoști pricinile cele mai adânci ale cuvintelor sau faptelor aproapelui. Deci nu judeca pe nimeni niciodată! Să iei seama la tine și să te îngrijești de îndreptarea ta. De altfel, aceasta este îndatorirea ta ca creștin.

Întrebare: Cum putem să rămânem netulburați întotdeauna, în toate împrejurările vieții noastre?

Răspuns: Ca să păstrăm pacea în sufletul nostru nu va trebui să ne punem nădejdea în noi înșine, ci în Dumnezeu. Acesta să fie puterea cea nebiruită și scăparea vieții noastre. Domnul ne-a făgăduit: „Și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Întrebare: Cât timp trebuie să arăt răbdare?

Răspuns: Trebuie să avem răbdare până vom pleca din această lume. Prin răbdare, omul dobândește și păstrează toate bunurile sale, propășește în viață și își împlinește scopurile, fără să pătimească ceva rău. Pierzându-și răbdarea este în primejdie să piardă toate lucrurile sale bune, să sufere vătămare de la cel rău sau, și mai grav, să săvârșească răul, să păcătuiască. Fără răbdare nu izbândim nimic. Și fără luptă nu câștigăm nici harisme duhovnicești, nici virtuți, nici mântuirea. „Împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Mt. 11, 12).

Întrebare: Cum să ne concentrăm la rugăciune?

Răspuns: Când te rogi cu gura, să te rogi și cu mintea, adică să-ți aduni cugetul în cuvintele rugăciunii. Și dacă, fie din neputința ta, fie din înrâurire diavolească, cugetul tău fuge, tu adu-l adunat iarăși de unde a plecat, îndreptându-ți atenția către Domnul cu inimă zdrobită. Dacă te obișnuiești să lupți în acest chip, la scurtă vreme sufletul tău va gusta roadele harului dumnezeiesc.

Întrebare: Cum ne vom izbăvi de păcatele obișnuite?

Răspuns: Așa cum șarpele nu poate să scape de pielea sa cea veche dacă nu trece printr-o gaură strâmtă, la fel și noi nu putem să scăpăm de păcatele obișnuite, de îmbrăcămintea omului vechi (Efeseni 4, 22) dacă nu trecem pe calea cea strâmtă și plină de greutate a înfrânării și a jertfirii de sine.

Întrebare: Cum trebuie să ne îngrijim de trup?

Răspuns: Există griji pentru trup și Sfântul Apostol Pavel îndeamnă pe bărbați să-și iubească soțiile cum își iubesc trupurile lor (Efeseni 5, 28). Sfântul Apostol Pavel zice că nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci fiecare îl hrănește și-l încălzește precum și Hristos Biserica (Efeseni 5, 29). Nu este normal ca cineva să-și neglijeze trupul. Este normal să-și îngrijească trupul. Când era înconjurat de mulțimea care nu mai avea de mâncare, Mântuitorul a zis că nu vrea să-i lase să piară pe drum. Deci a intervenit, dându-le hrană. Există o rânduială a Bisericii ca să ne ajutăm unii pe alții, să ne îngrijim de sănătatea trupului ca să fie și sufletul în condiția de a se manifesta bine în cele spirituale. Se are în vedere o îngrijire de trup, care este templul lui Dumnezeu, pe care-l dorim sănătos.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 8 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 9 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 10 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

Câinele și lupul

Într-o seară, un câine gras mergea prin pădure. S-a întâlnit cu prietenul său, lupul. Câinele îi spuse lupului: „Bună seara, prietene. Te îmbolnăvești pe zi ce trece. Ai vreo problemă? Ești bolnav?”. „Nu, prietene, spuse lupul. Nu sunt bolnav. Nu mănânc totdeauna. Așa că devin tot mai slab în fiecare zi”. Atunci câinele i-a spus: „Vrei să-l slujești pe stăpânul meu? Îți va da mâncare bună!”. Lupul a răspuns cu nerăbdare: „Sunt dispus să-ți slujesc stăpânul. Sunt gata să merg cu tine”. Pe măsură ce înaintau prin pădure, lupul vede un semn la gâtul câinelui și îl întreabă de la ce este. „Lanțul meu a făcut acest semn, spuse câinele”. „Înseamnă că ești adesea legat”, spuse lupul. „Da, sunt legat când îmi păzesc casa”, spuse câinele. „Dar după ce mă eliberez, pot să plec oriunde îmi place”. „Noapte bună! spuse lupul. Nu-mi place să fiu înlănțuit. Nu-mi place să mănânc bine. Îmi place să fiu liber”.

MORALA: Libertatea este de neprețuit.

Câte ciori sunt în oraș

Un rege a pus o întrebare la care curtenii nu au putut răspunde. Pe când lumea se gândea la un răspuns, a venit și un sfetnic vestit care a întrebat ce s-a întâmplat. Aceștia i-au spus întrebarea: „Câte ciori sunt în oraș?”. Sfetnicul s-a dus la rege și i-a spus că sunt douăzeci și una de mii cinci sute douăzeci și trei. Când regele a întrebat de unde știe răspunsul, sfetnicul a spus: „Cere-le oamenilor Măriei tale să le numere. Dacă sunt mai multe, înseamnă că rudele ciorilor au venit în vizită”. Mulțumit de răspuns, regele i-a dăruit sfetnicului un rubin și un șirag de perle.

MORALA: Explicația unui răspuns este la fel de importantă ca și răspunsul.

Lăptăreasa

Milica, lăptăreasa, a muls vaca și a obținut două găleți de lapte. A vrut să meargă la piață să-l vândă. Pe drum a început să se gândească câți bani va câștiga. „Odată ce o să am bani, cumpăr o găină, aceasta va face ouă și pui. Ouăle le pot vinde. O să-mi cumpăr o casă ce-i va face invidioși pe toți...”. Pe când gândea asta, Milica a vărsat gălețile cu lapte.

MORALA: Nu vinde pielea ursului din pădure.

Trandafirul îngâmfat

A fost odată un trandafir tare mândru. Era totuși tare necăjit că lângă el creștea un cactus urât. În fiecare zi îl insulta pe cactus, dar acesta nu răspundea. Într-o vară, fântâna a secat și nu mai era apă pentru flori. Trandafirul a început să se vestejească. I-a cerut cactusului apă, acesta i-a dat și au devenit prieteni.

MORALA: Nu judeca după aparențe.